

T a j N Á
D v o J K a A + B

TIŘÍ W. PROCHÁZKA
KLÁRA SMOLÍKOVÁ

ZBLLOUDILÁ STŘELÁ

ILUstroval VIKTOR SVOBODA

FRAGMENT

Tajná dvojka A + B

Zbloudilá střela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

Klára Smolíková a Jiří W. Procházka

Tajná dvojka A + B: Zbloudilá střela – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

T a j N Á
D v o J K a A + B
ZBLLOUDILÁ STŘELA

KLÁRA SMOLÍKOVÁ A TÍRÍ W. PROCHÁZKA
ILUSTRACE VIKTOR SVOBODA

FRAGMENT

čtení ■ radost ■ poučení

Klára Smolíková a Jiří W. Procházka

Tajná dvojka A + B

Zbloudilá střela

Ilustroval Viktor Svoboda

Obálka Grafické a DTP studio Fragment, Kamila Flonerová

Grafická úprava Grafické a DTP studio Fragment

Jazyková korektura Josef Šebek

Odpovědný redaktor Jakub Šedivý

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2017 ve společnosti Albatros

Media a.s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 31 329

1. vydání, 2017

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment.

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Text © Klára Smolíková, 2017

Text © Jiří W. Procházka, 2017

Illustrations © Viktor Svoboda, 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-3427-0 (1. vydání, 2017)

ISBN e-knihy 978-80-253-3537-6 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA a.s.

OBŠAH

1. Králíci z klece vypuštění	7
2. Hladové dny	12
3. Bitva na obzoru	17
4. Johnny zve na oslavu	22
5. Přípravný výbor	27
6. Narozen s vařečkou v ruce	31
7. Nad bitevní plání	36
8. Satelitní mapa	41
9. Setkání s malým napoleonem	47
10. Nástup tří armád	52
11. Bitevní vřava	57
12. Raněný na bitevním poli!	63
13. Artur a Bára zasahují	69
14. Záchranná akce	76
15. V polní nemocnici	82
16. Tajný rozhovor	87
17. Neuspokojivé výsledky	93
18. Helikoptéra nad domem	99

19. Po bitvě každý generál	105
20. Tajná dvojka na stopě	112
21. Ve městě jako v kině	120
22. Hádka ve starém domě	126
23. Útok z temnot	133
24. Ti, co zůstávají ve skrytu	140

1.

KRÁLÍCI Z KLECE VYPUŠTĚNÍ

Když už si myslíte, že lidi kolem sebe znáte, zaskočí vás. Zvláště v dospělých se evidentně skrývá víc, než běžně dávají najevo.

Artur si byl poměrně jistý, že má své rodiče prokouknuté a jen tak ho něčím nepřekvapí. Naposled ho ale dostali tím stěhováním.

Bral stížnosti na život v malém panelákovém bytě jako folklor:

„Jsme tu namačkaní jako králíci v králíkárně. Naseju do truhlíků trávu, ať máme aspoň tu kóji stylovou.“

„Nic se sem nevejde – ani knihy, ani marmelády, nemám ani kam uložit sekeru.“

„Slyším, jak Andulka nad námi falešně píská na

flétnu a jak si soused pod námi čistí zuby. Já snad slyším i trávu růst!“

„Sama jsi ji vysela, maminko. Do těch truhlíků.“

„Pravda, Martine... A na co sem do bytu, proboha, nosíš sekeru?!“

A pak si ho zčistajasna rodiče zavolali do kuchyně a nad pocukrovanou bábovkou mu oznámili, že koupili dům. Starší domek v malém městě v Postranní ulici. *Domek se zahradou*, zdůraznila mamka. *Za kterou jezdí vlak*, dodal táta.

Nakonec se ukázalo, že to nebyl vlastně tak šílený nápad. Zelenině ani kytkám, které mamka hned časně zjara vysela na záhony, železniční trať nevadí. Táta má nářadí vzorně vyrovnané v garáži a vejdou se do ní i kola. Artur se hned po nastěhování potkal s Bárrou, fantastickou kamarádkou do nepohody. Všechno klapě, takže nazrál čas na další šílený nápad.

„Chystáš se příští sobotu na tu historickou bitvu?“ zeptal se táta a otřel si zpocené čelo. Rázem vypadal jako indián na válečné stezce.

„Jasně,“ přikývl Artur. „Půjdeme s Bárrou. Proč se ptáš?“

Trávili sobotu v garáži, kde připravovali kola na první jarní vyjížďku. Čištění a promazávání řetězů se dařilo jen za cenu osobních obětí. V další fázi bude třeba vykoupat tyhle dva povedené údržbáře v ředidle. Artur byl rád, že má táta chvilku čas. Po přestěhování musel do práce dojíždět a domů se vracel večer a unavený. Jako jediný z rodiny si nové bydlení vlastně moc neužíval, protože ještě po nocích a víkendech vyřizoval na počítači pracovní zá-

ležitosti. Dojíždění ho vyčerpávalo víc, než předpokládal.

„Vlasta mě poprosil, jestli bych jim nepíchnul s dělem,“ odpověděl otec, jako by měl někomu pomoci se zavírovaným počítačem nebo nestrartujícím autem.

„S čímže? A kdo?“

„Přece soused odnaproti,“ dotáhl táta šroub pod sedlem. „Ten, jak neumí zajíždět do garáže. Tuhle jsme se bavili před domem a on mi vyprávěl, že do bitvy se pokaždé zapojí spousta místních chlapů. Vlasta je mezi dělostřelci. Mají lehké dělo a jeden člověk jim chybí. Dokonce mi půjčí parádní rakouskou uniformu.“

„Tak to gratuluju,“ zaskočeně mu syn poblahopřál. „A kolik lidí je na jedno dělo potřeba?“

„Prý osm. Váží totiž tunu,“ narovnal se táta a s heknutím se prohnul v zádech. Sezení v autě a u počítače si vybíralo svou daň.

„Kluci,“ zavolala na ně mamka. „Oběd!“

„Sice žiju celý život v představě, že jsi pacifista, ale rozhodně ti budu fandit,“ poplácal ho Artur po

rameni, takže budoucímu dělostřelci přibyl na košili další flek.

Kdo je pacifista?

1. *Fanoušek historických bitev*
2. *Kutil a amatérský řemeslník*
3. *Odpůrce násilí a válek*
4. *Obdivovatel Pacifického oceánu*

(Řešení: 3)

2.

HLAVOVÉ DNĚ

Bára nechápala, kde se Artur tak dlouho courá. Seděla před školou a snažila se číst knížku, jenže ještě bylo docela chladno, takže se do ní dávala zima. Měla si dneska vzít kalhoty, a ne sukni. Tím teplé počasí nepřivolá. Odpoledne jdou venčit Šerloka. Nerada by prostydla jen kvůli tomu, že se její parták zapovídal u oběda. Ještě že výběr bot nepodcenila. Se zalíbením mrkla na své pevné šněrovací boty. Na holčičí střívkýčky nikdy nebyla. Potřebovala stát pevně na zemi.

„Ahoj, Báro,“ loučily se s ní naoko ohromně kamarádsky spolužačky, které také odcházely bez oběda. Jen co byly z doslechu, nebo si to aspoň myslely, začaly si šuškat, že Bára určitě s Arturem chodí.

Pipiny, pomyslela si. Měla se s Arturem domluvit na jiném místě srazu. Tady je hrozně na ráně.

„Čus,“ houknul na ni malý Lojza. „Dneska to byl naprostý děs! Udělalas dobře, že ses jídelně obloukem vyhnula.“ Dramaticky se chytil za břicho a předváděl, že bude zvracet.

„Díky za info,“ stručně odpověděla Bára, aby mu nezavdala příčinu ve výstupu pokračovat. Nejhorší bylo, že Lojza patrně až tolik nepřeháněl. Jídlo, které jim ve školní kuchyni vařili, se jíst nedalo. Každý to řešil po svém. Bára byla domluvená s mamkou, že si může některé dny jídlo odhlásit. Některým žákům rodiče obědy zrušili úplně, jiní na ně nechodili, i když je měli zaplacené. Byla legrace pozorovat učitele, kteří se snažili jít příkladem, ale ani oni nebyli schopni určitá jídla, jako třeba mletý karbanátek v rajské omáče, pozřít. Vymlouvali se, že zajít do jídelny nestihnou, nebo si nosili jídlo do kabinetu, aby nikdo nevěděl, zda ho nakonec snědli, nebo ne.

Za vedoucí školní jídelny, paní Schulovou, se už se stížností vypravilo několik delegací, ale nepocho-

dil nikdo. Pokaždé se začala ohánět výživovými tabulkami, kterými se musí řídit. I paní ředitelka jí zkoušela opakovaně domluvit: „Nám jde jen o to, aby jídlo bylo chutné, pěkně vypadalo a děti nám houfně neutíkaly z jídelny.“ Leč marně. Bára s Arturem dokonce jednou Sehulovou stopovali až domů. Měli podezření, že si v taškách neodnáší zbytky jídla pro zvířata, ale naopak kvalitní potraviny, které si ulila ještě před vařením. Jenže si jich všimnul její manžel a dost nevybíravě je poslal pryč.

„Čekáš dlouho?“ ozvalo se za ní nečekaně, až s sebou trhla. „Promiň, ale vyslechnul jsem nesmírně zajímavý rozhovor. Dokonce jsem si kvůli tomu dvakrát přidal.“

Bára se otočila na Artura. Raději nic neříkala, ale kamarád ji měl prokouknutou, takže mu ublížený záblesk v očích neunikl.

„Tak se nezlob,“ drcnul do ní ramenem, když se spěšně vzdalovali od školy.

„Ty sis opravdu dobrovolně přidal?“ roztála kamarádka, které právě došlo, co Artur řekl.

„Jo. Bojím se, že teď k nám domů někdo pošle

sociálku, aby se přesvědčila, jestli mi vůbec dávají najíst,“ rozesmál se Artur.

„Pátrání se neobejde bez obětí. To nám Vrchota říkal už několikrát. Koho jsi tedy poslouchal?“

„Kuchařky. Bavily se u špinavého nádobí. Prý se povídá, že ředitelka chce školní kuchyni úplně uzavřít. Množí se totiž případy, že rodiče dali dítě k zápisu do jiné školy jen kvůli tomu, že u nás se špatně vaří.“

„A nebylo by jednodušší vyhodit Sehulovou?“ kroutila nevěřičně hlavou Bára. „Stejně bude muset jídlo do jídelny odněkud přivézt.“

„O tom taky mluvily. Ono prý není vůbec snadné vedoucí školní jídelny propustit. To, že se jídlo nedá jíst, není ještě závažné pochybení.“